

Redigeret af Peter Feldberg

ERHVERVSJURA

Hasard med egne midler

De summer, som investorer risikerer at vinde eller tabe på enkelt aften, overgår langt det beløb, der spilles om i danske pokerklubber. Men det er ikke ulovligt.

LARS BO LANGSTED
professor, Juridisk Institut,
Aalborg Universitet

EFTER AT HAVE læst den dom, Højesteret afsagde for en uge siden, kan man ikke lade være med at spekulere på, hvad forskellen mon er på at spille poker og på at investere i diverse værdipapirer. Bortset fra at Højesterets flertal finder, at det ene er hasard og det andet ikke! Mere herom senere.

I marts omtalte jeg i disse spalter bl.a. en betænkning fra et udvalg under Justitsministeriet, hvori det blev foreslået at lave regler for poker i turneringsform. Baggrunden var, at poker er blevet mere og mere udbredt blandt mange – også danskere – og at turneringspoker f.eks. transmitteres som en sportsgren på en del kanaler i fjernsynet. Her til kunne man lægge, at verdensmesteren i poker 2008 er dansker og hedder Peter Eastgate. Man kunne tilføje, at der f.eks. i Politiken.dk i beskrivelsen af ham indgik følgende: »Erhverv: professionel pokerspiller«. Også Gus Hansen er en både kendt, omtalt og respekteret professionel dansk pokerspiller.

Som et historisk levn med rødder tilbage i en forordning fra 1753 om forbud mod hasardspil, er der i straffelovens paragraf 204 en regel, der bl.a. siger: »Den, som på offentligt sted yder husrum til eller foranstalter utilladt hasardspil, straffes med bøde eller fængsel indtil seks måneder.«

DET ER IKKE umiddelbart klart, hvad der ligger i nøgleordet: "hasardspil", men både teorien og den temmelig sparsomme retspraksis, der har været på området gennem årene, har primært fokuseret på, om udfaldet af spillet »(næsten) kun beror på tilfældet,« som det siges i den kommenterede straffelov. Herudover nævnes i f.eks. den kommenterede straffelov, at man også »kan

lægge vægt på om spillet er faringsmæssigt i særlig grad frister uerfarne spillere til at indlade sig i spillet i håb om en tilfældig gevinst.«

Yderligere fremhæves i litteraturen, at man kan lægge vægt på »de større eller mindre muligheder spillet rummer for svindel fra den professionelle spillers side« og endelig på »spilleindsatsernes og gevinsternes sædvanlige størrelse og spillets dermed forbundne økonomiske konsekvenser for spillerne.«

VED HØJESTERETS en uge gamle afgørelse var der tale om en straffesag mod formanden for Dansk Pokerforbund, for at have foranstaltet »utilladt hasardspil« i form af pokerturneringer, hvor man spillede no limit Texas Hold'em.

Denne variant af pokerspillet er den, der også typisk spilles ved pokerturneringer i Las Vegas, som sendes som sportsgren i fjernsynet og som både Peter Eastgate og Gus Hansen er eksperter i. I byretten var formanden blevet frifundet, idet byretten ikke fandt, at der var tale om

hasardspil. I landsretten var formanden blevet dømt til at betale 10 dagbøder á 500 kr. ud fra devisen: Poker er poker og poker er hasard!

STOR VAR spændingen: hvad ville Højesteret nå frem til? Og svaret blev da også næsten lige så spændende som ventetiden havde været. I Højesteret havde der deltaget fem dommere, og de havde i dette spørgsmål delt sig i et flertal på tre dommere og et mindretal på to dommere. Mindretallet lagde afgørende vægt på, at spillets udfald ikke i overvejende grad afhang af tilfældigheder.

Mindretallet sagde bl.a.: »selv om tilfældet i form af gode kort har betydning for udfaldet af såvel det enkelte spil som den samlede turnering, så har spillernes erfaring og dygtighed den overvejende indflydelse på udfaldet af en turnering. Dette fører efter vores opfattelse i sig selv til, at spillet Texas Hold'em afviklet i turneringsform ikke kan anses for omfattet af hasardbegrebet i straffelovens paragraf 204.« Nu kunne man så tro, at

flertallet helt traditionelt mente, at det primært er tilfældet, der afgør spillet. Men det ville have været alt for let og kedeligt! Overraskende tilslutter flertallet sig næsten mindretallets synspunkt, hvad angår tilfældigheds-spørgsmålet: »T (det vil sige formanden for Dansk Pokerforbund) har til støtte for sin påstand om frifindelse anført, at udfaldet af poker i denne form i højere grad afhænger af deltagerens dygtighed end af tilfældet. Selv om dette måtte være rigtigt, spiller tilfældet dog fortsat en væsentlig rolle.«

Så langt kan flertallet og mindretallet næsten tage hinanden i hånden. Men hvorfor ender flertallet da med at fastslå, at poker også i form af turneringsspil er hasardspil? Det gør de, fordi poker også i denne form »erfaringsmæssigt skaber risiko« for »letsindighed og spilleafhængighed.«

BEGRUNDELSEN for dette er, at »en mindre erfaren deltager let kan undervurdere dygtighedens betydning og lade sig lokke af håbet om en tilfældig gevinst.«

AHA – her bliver det subtilt: Traditionelt har man sagt, at spil, hvor tilfældigheden er afgørende, er hasardspil. Men her siger flertallet af dommerne, at fordi den, der ikke ved nok om spillet, tror at tilfældigheden er afgøren-

de, så lader han sig lokke til at spille (og tabe – må man antage). Så fordi det er et dygtighedsspil, der ser ud som et tilfældighedsspil, så er det hasard. Og det er det, fordi man, hvis man spiller og tror at tilfældigheden er afgørende, udviser »letsindighed« og risikerer »spilleafhængighed.«

SAMMENHOLDER man dette med virkelighedens verden, springer det for det første i øjnene, at de eneste, der hele tiden har hævdet, at poker i denne variant primært er et tilfældighedsspil, er anklagemyndigheden. Dansk Pokerforbund – som her repræsenterer fristeren – har tværtimod kæmpet indædt, længe og offentligt for at fortælle, at denne form for poker er et dygtighedsspil på linje med en hvilken som helst anden sportsgren. Med flertallets ræsonnement har det altså faktisk i realiteten været anklagemyndigheden, der i højere grad end Dansk Pokerforbund har udsat ubefæstede sjæle for at lade sig lokke til at spille hasard.

Det næste, der springer i øjnene, er, at flertallet vil straffe en udbyder af noget, der frister til letsindighed og spilleafhængighed.

Et af de områder, hvor folk erfaringsmæssigt udviser den suverænt højeste grad af letsindighed, er ved investering i værdipapirer af struktureret, ustruktureret og

glansbilledagtig art. Hvad investorer kaster sig ud i af tårnhøje risici på et yderst spin-kelt og håbefuldt grundlag, trodser nogle gange næsten naturlovene. For slet ikke at tale om, at de beløb, de risikerer at vinde eller miste nogle gange over en enkelt aften, langt overgår den sum penge, der spilles om i danske pokerklubber, ja vel i det hele taget spilles om i Danmark.

DET ER MULIGT, at graden af tilfældighed ikke bør være afgørende for, om et spil kan kaldes hasard. Det alternativt, flertallet i Højesteret tilbyder, er imidlertid om muligt endnu mindre velegnet til at udskille strafbare spil fra ikke-strafbare spil. Det lovforslag, der må forventes snarest i den kommende folketings-samling om lovliggørelsen af visse (poker)spil i turneringsform, vil ganske vist mindske den umiddelbare betydning af denne nye Højesterets-dom.

Imidlertid vil dens principper kunne blive anvendt i senere sager om andre typer af spil: poker, whist, bridge, L'hombre, Canasta, m.v.

Hertil kommer, at den i allers højeste grad illustrerer behovet for meget snart at se meget kritisk på den fortsatte anvendelse af straffeloven på dette område. Hvor var det synd, at det netop afsluttede spilleudvalg smøg sig uden om denne opgave. ■

HOVEDPUNKTER

■ **Straffelovens paragraf 204:** »Den, som på offentligt sted yder husrum til eller foranstalter utilladt hasardspil, straffes med bøde eller fængsel indtil seks måneder.«

■ **Højesteret fastslå,** at poker også i form af turneringsspil er hasardspil.

